

mer ved denne første Behandling — men ikke fordi det rører mig, at enkelte Personer, som den højtærede Finansminister har gjort opmærksom paa, et enkelt Aar maa betale lige saa meget i Skat, som deres samlede Indkomst har været. Jeg mener ikke, det vil være nogen Ulykke, om disse Folk i enkelte Aar ikke kan forøge deres Formue, ja, jeg vil endda gaa et Skridt videre og sige, at selv om det skulde udvikle sig saadan, at alle de store Formuer paa over en Million ikke kunde blive forøget under denne Periode, saa er der ikke noget at sige til det. Der er ikke noget at sige til, om disse Folk ikke gaar rigere ud af den mest kritiske Periode, Menneskeheden har været inde i, end de gik ind i den. Jeg tror ikke, de derfor har Grund til at beklage sig, de har snarere Grund til at sige det Samfund Tak, der har været saadan indrettet, at de overhovedet har kunnet bevare den Formue, de havde før Krigen. Ikke desto mindre er jeg klar over, vi har naaet Højdepunktet med Hensyn til Udskrivning af personlige Skatter paa Formue og Indkomst. Og det af to Grunde. For det første, fordi vi kan vente, at Indtægterne vil dale, og for det andet, fordi Virkningerne af de Skattelove, vi har vedtaget nu, vil komme til at influere paa Formue- og Indkomstkatten i Aaret 1921—22. For indeværende Aar, Skatteaaret 1919—20, er der jo udskrevet 198 Millioner + 29 Millioner i ekstra Skat eller Tillægsskat, hvad man nu kalder det. Det vil altsaa sige et samlet Beløb paa 227 Millioner, og for det kommende Aar skal der udskrives i alt 213 Millioner. Det er altsaa ikke Udskrivningsbeløbet for det kommende Aar, der er større, men det er Virkningerne, der bliver større, idet det nu bliver ordinære Skatter, som virker med de ordinære Skatters Ret, idet Skatteyderne nemlig har Lov til at fradrage hele det ydede Skattebeløb i deres Indtægter Aaret efter.

Hvis vi ogsaa for Aaret 1921—22 beholder den store Skat til Staten paa Formuer, vil disse Skatteydere dog langtra blive skattefri, idet Formueskatten for deres Vedkommende er jo den betydeligste Del af Beløbet. Men helt anderledes stiller Forholdet sig overfor Kommunerne. Der vil Virkningerne blive langt mere følelige. Det kan let udvikle sig saaledes, at en hel Del af dem, der ellers har været Kommunernes bedste Skatteydere, bliver skattefri til Kommunerne i Aaret 1921—22, saafremt der ikke foretages nogen Ændring af Reglerne. Vi maa nemlig huske

paa, at Kommunerne ikke har nogen Formueskat. Den Skat, der vel nærmest kankaldes indirekte Formuebeskatning, som bestaar i en Forhøjelse af Indtægterne efter Kildeart, vil jo ikke virke, da det er en indirekte Formueskat, som virker derved, at Indtægterne bliver forhøjet, men er Indtægtsbeløbet Nul eller deromkring, hjælper det ikke at lægge Kildeartsbeskatning derpaa. Det vil heller ikke kunne batte stort, at Kommunerne bruger den Ret, de har til efter det frie Skøn at forhøje Indtægterne med 25 pCt., thi naar selve Indtægterne, som kommer ud, er Nul eller deromkring, hvad hjælper det saa at lægge 25 pCt. til? Det er et meget uheldigt Forhold. For det første, fordi det saa fuldstændig vil forrykke de almindelige Skattebegreber. De almindelige Vælgere og Skatteydere ude omkring i Landet vil ikke kunne forstaa, at enkelte Skatteydere skal være saa godt som skattefri overfor Kommunen i et enkelt Aar. De vil protestere derimod, og de vil finde, at det er et urimeligt Princip, hvad det jo ogsaa er. Sker der ingen Ændring, vil vi komme ind paa en Hverandertaarsskat til Kommunerne, og det kan Kommunerne ikke være tjente med, det vil aldeles forrykke hele deres økonomiske Forhold. Kommunerne har kun to Skattekloder at øse af, den personlige Skat paa Indtægt og Grundskatterne, som igen er fordelt imellem Hartkorn og Ejendomsskyld. Der er maaske dem, der vil sige: Ja, men saa kan Kommunerne jo flytte noget mere over fra den personlige Skat til Grundskatterne; men det kan ogsaa have sin Vanskelighed, og i alle Tilfælde kan Kommunerne ikke gøre det uden at faa en særlig Tilladelse, idet Procentfordelingen imellem den personlige Skat og Ejendoms-skatterne bliver fastsat for 3 Aar ad Gangen med Amtsraadets Approbation. Jeg vil derfor saa indtrængende, som jeg kan, henstille saavel til den højtærede Finansminister som til den højtærede Indenrigsminister, at disse Skatteforhold baade for Statens og for Kommunernes Vedkommende bliver taget op til en grundlig Revision, og jeg vil tilføje, at særlig for Landkommunerne er det absolut nødvendigt, at denne Revision bliver optaget saa betids, at der kan foreligge nye Skatteregler, før Skatten for Aaret 1921—22 skal udskrives, idet de ellers aldeles ikke kan udskrive Skatten paa et Grundlag, som er tiltalende og retfærdigt.

Før jeg slutter, vil ogsaa jeg være med til at henstille til den højtærede Landbrugs-